

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudců Mgr. Ondřeje Hrabce a Mgr. Kateřiny Kozákové ve věci

žalobce:

Smart Payment Solutions a.s., IČO: 04683811
sídlem náměstí I. P. Pavlova 1785/3, 120 00 Praha 2

proti

žalované:

Česká národní banka
se sídlem Na Příkopě 28, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí bankovní rady České národní banky ze dne 14. 10. 2021, č. j. 2021/105877/ČNB/110,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce se žalobou domáhá přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí bankovní rady České národní banky (dále též „žalovaná“), jímž zamítla jeho rozklad a potvrdila rozhodnutí České národní banky (dále též „prvostupňový správní orgán“) ze dne 13. 7. 2021, č. j. 2021/7441/570, jímž bylo žalobci odňato povolení k činnosti poskytovatele platebních služeb malého rozsahu podle § 244 odst. 2 písm. g) zákona č. 370/2017 Sb., o platebním styku, ve znění rozhodném (dále jen „zákon o platebním styku“), neboť neposkytoval ode dne 1. 11. 2019 do dne vydání tohoto rozhodnutí platební služby na území České republiky.
2. Prvostupňové správní rozhodnutí bylo odůvodněno tak, že žalobce ve výkazech PLT(ČNB) 40-40 „Hlášení o přípustných aktivech a objemu platebních transakcí a vydaných elektronických peněz“ od 1. 11. 2019 do 1. čtvrtletí 2021 vykazoval nulové hodnoty objemu poskytnutých platebních služeb; nulové hodnoty objemu poskytnutých platebních služeb byly nad to zjištěny i za následující období od 1. 11. 2019 do 31. 3. 2021. Prvostupňový správní orgán vysvětlil, že při rozhodování nevzal v potaz žalobcem deklarované poskytnutí platebních služeb v červnu 2021, neboť se jednalo o platební služby poskytnuté v zahraničí. Rovněž poukázal na to, že žalobce nemá majetkovou strukturu v České republice, kde měl povolení platební služby poskytovat a ani jeho faktické vazby na místní prostředí nejsou zcela zřejmé. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem tak měl správní orgán prvního stupně důvodnou pochybnost o tom, zda je záměrem žalobce dané služby v České republice dále poskytovat. Proto prvostupňový správní orgán uzavřel, že žalobce neposkytoval platební služby déle než 20 měsíců (počítáno od 1. 11. 2019 do vydání rozhodnutí správního orgánu prvního stupně dne 13. 7. 2021), tudíž nadále není důvodné, aby byl zapsán do veřejného seznamu platebních institucí, byl dohlížen správním orgánem a plnil s tím související povinnosti.
3. Žalobcem podaný rozklad žalovaná žalobou napadeným rozhodnutím zamítla a prvostupňové správní rozhodnutí potvrdila, když se zcela ztotožnila jak s jeho skutkovými zjištěními (platební nečinnost žalobce, neexistence jeho majetkové struktury a vazeb v České republice), tak i právním posouzením věci dle § 244 odst. 2 písm. g) zákona o platebním styku.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalované

4. Žalobce v žalobě předně vysvětloval, že byl nucen přestat poskytovat platební služby z důvodu vypovězení smlouvy o vedení účtu ve zvláštním režimu dle ust. § 41f zákona č. 21/1992 Sb., zákona o bankách ve znění rozhodném (dále též „zákon o bankách“), ze strany ING Bank N. V. v říjnu 2019. Přestože intenzivně vyvíjel činnost k založení nového účtu ve zvláštním režimu, jeho založení bránila všeobecná neochota bank, zejména na trhu v České republice, takový účet otevřít. Další průtahy pak vznikly v souvislosti s pandemií COVID-19, která obecně ochromila komunikaci a služby. O těchto skutečnostech žalobce správní orgán prvního stupně aktivně informoval a vše dokládal. Neposkytování služeb tak

nezáviselo na vůli žalobce, ale bylo zapříčiněno všeobecnou situací na trhu, kdy žalobce nebyl schopen účet ve zvláštním režimu otevřít. Účet ve zvláštním režimu se nakonec žalobci podařilo otevřít na základě smlouvy ze dne 18. 5. 2021 s Industra Bank, A. S., ID No. 40003194988, se sídlem Elizabetes iela 57, Riga, LV-1050.

5. Žalobce dále namítal, že se žalovaná nedostatečně zabývala otázkou možného vlivu pandemie COVID-19 na neposkytování platebních služeb žalobcem, když nehodnotila, že jednotlivé státy společenství přijímaly jiná mimořádná veřejnoprávní opatření, přičemž člen správní rady žalobce je občanem třetího státu, na který se podstatným způsobem vztahovala dodatečná omezení, která ztěžovala dosažení cíle. V obnovení činnosti žalobci tedy zabránila vyšší moc, která je judikaturou Soudního dvora Evropské unie chápána jako *neobvyklá a nepředvídatelná okolnost, která je nezávislá na tom, kdo se jí dovolává, a současně, jejímž důsledkům nemohlo být i přes veškerou vynaloženou péči zabráněno*.
6. Žalobce vytkl správním orgánům, že pokud měly za to, že poskytoval platební služby v rozporu s uděleným povolením, mělo být zahájeno samostatné řízení, aby mohl prokázat, že služby poskytoval v souladu s povolením. Taktéž byl přesvědčen, že správní orgány měly správní řízení zastavit, neboť vyvíjel činnost směřující k obnovení služeb a poskytování platebních služeb před vydáním rozhodnutí správního orgánu prvního stupně obnovil, čímž odpadl důvod pro zahájení řízení o odnětí povolení poskytovat platební služby. Tuto (obnovenou) platební službu žalobce učinil ve druhém čtvrtletí roku 2021; přičemž nesouhlasil s tím, že ji správní orgány odmítly posoudit jako řádnou platební službu dle zákona o platebním styku.
7. Nesouhlasil s hodnocením neexistence své majetkové struktury v České republice k jeho tíži, když navíc zde má kancelář, ze které jsou služby poskytovány. Taktéž nesouhlasil s názorem žalované, že zahraniční účet má prokazovat, že jeho činnost není zaměřena na Českou republiku; zdůraznil, že možnost mít zahraniční platební účet je plně v souladu s ustanovením § 22 zákona o platebním styku a ustanovením § 41f zákona o bankách.
8. Žalobce namítal nesprávné právní posouzení věci, jelikož k odejmutí povolení podle § 244 odst. 2 písm. g) zákona o platebním styku nestačí prokázat, že žalobce neuskutečnil platební transakce během šestiměsíčního období. Podle žalobce je nutné brát v úvahu další okolnosti případu, jelikož účelem tohoto ustanovení je ochrana finančního trhu od spících společností, ne likvidace společností, které prokazatelně vyvíjejí podnikatelskou činnost v příslušném oboru. Dovožoval, že § 244 odst. 2 písm. g) zákona o platebním styku je nutno aplikovat v souladu se zásadou ochrany veřejného zájmu podle § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád ve znění rozhodném (dále jen „správní řád“) a zásadou zákonnosti podle § 2 odst. 1 a 2 správního řádu. Tyto zásady vyžadují, aby správní orgán bral při rozhodování v úvahu, zda výsledek rozhodnutí poslouží veřejnému zájmu, resp. aby rozhodnutí bylo v souladu s účelem aplikovaného ustanovení.
9. Žalobce se žalobou domáhal zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení k novému projednání.
10. Žalovaná ve vyjádření ze dne 4. 1. 2021 k podané žalobě uvedla, že žalobci byl příslušný účet ze strany ING Bank vypovězen ještě před začátkem pandemie COVID-19; navíc v jejím důsledku bylo cestování ze zahraničí pouze omezeno, nikoliv vyloučeno. Vypovězení účtu ze strany ING Bank tudíž nebylo zásahem vyšší moci a pandemie COVID-19 probíhala již natolik dlouho, aby i přes související omezení poskytovatelé platebních služeb malého rozsahu provozovali svou činnost v souladu se zákonem. Namítá-li žalobce diskriminační přístup úvěrových institucí k požadavkům o otevření zvláštního účtu, žalovaná setrvává na

svém tvrzení, že tento přístup není diskriminační, ale vůči všem je stejně tvrdý. Žalobcovu tvrzení, že začal poskytovat platební služby, označila za zkreslené. Žalobce totiž platební služby nezačal poskytovat, pouze provedl jednu platební transakci nevelkého objemu. Tuto však nelze zohlednit jako poskytování platebních služeb, jelikož žalobce ji provedl více než rok poté, co uplynula půlroční lhůta nečinnosti stanovená zákonem o platebních službách. Shrnutí, že se jednalo o ojedinělou platební transakci, nikoliv o soustavnou činnost, jak předpokládá zákon a nejednalo se ani o platební transakci v České republice, což je podmínkou výkonu povolené činnosti. Žalovaná proto dovodila, že neexistuje předpoklad, že by žalobce začal licencovanou činnost provozovat, což byl důvod, proč přikročila k odnětí povolení. Žalobce sice tvrdil, že má v České republice infrastrukturu, což dokládal nájemní smlouvu kanceláře, ale nájemní smlouva byla uzavřena na dobu určitou, a to do 28. 2. 2021, která již v době zahájení řízení uplynula. Žalovaná tak dospěla k závěru, že nic z výše uvedeného neodstraňuje důvodné pochybnosti žalované o tom, že by žalobce byl schopen či ochoten začít poskytovat platební služby v běžném režimu této činnosti, tedy podnikatelsky, zejména soustavně.

11. Žalovaná navrhl, aby soud žalobu zamítl.

III.

Posouzení žaloby

12. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu. Ve věci rozhodoval soud bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).
13. Soud si je vědom toho, že žalobce požadoval v žalobě provést důkazy, a to nájemní smlouvou, fakturami a fotografiemi, jimiž prokazoval své tvrzení, že je nájemcem kanceláře v Praze. Pokud by měl soud ve věci provádět dokazování, pak by byl povinen nařídit ústní jednání, byť by účastníci s rozhodnutím soudu bez nařízení jednání souhlasili, a listiny k důkazu na nařízeném jednání přečíst. Soud postupoval dle rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2016, č. j. 7 As 93/2014 – 48, jehož právní věta zní: „[n]avrhnou-li účastníci v řízení o žalobě provedení důkazů před správním soudem dle § 71 odst. 1 písm. e) s. ř. s., nelze takový návrh považovat za nesouhlas s rozhodnutím bez jednání ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s.“; soud tedy v případě, kdy účastníci souhlasí s rozhodnutím ve věci bez nařízení ústního jednání, nemá automaticky, i když účastníci navrhnou provedení důkazů v podáních, dovozovat jejich vůli ke konání ústního jednání, ale pokud soud nehodlá vyhovět návrhům účastníka na provedení důkazů pak: „ ... v rozhodnutí meritorním je povinen vysvětlit a odůvodnit, proč důkazním návrhům nevyhověl.“. V nyní posuzovaném případě žalobce navrhl v žalobě provést k důkazu listiny, které přímo nesouvisí s předmětem projednávané věci, v níž je posuzována po skutkové stránce toliko otázka, zdali byl žalobce v rozhodném období činný a provedl/prováděl zákonem o platebním styku stanovené platební služby. Problematika existence pronajaté kanceláře žalobce v České republice tak není bez dalšího pro meritorní rozhodnutí věci podstatná. Pro posouzení právní otázky výkonu řádné platební služby žalobcem za zákonem stanovené období tak soudu postačuje obsah spisového materiálu postoupeného žalovaným a odkazuje proto na níže uvedené právní posouzení věci.
14. Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
15. Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

16. Podle § 244 odst. 2 písm. g) zákona o platebním styku: „Česká národní banka může odejmout povolení udělené podle tohoto zákona, jestliže platební instituce neposkytovala platební služby po dobu delší než 6 měsíců.“
17. Soud předně konstatuje, že mezi účastníky řízení nebylo v dané věci sporným, že žalobce od 1. 11. 2019 do dne vydání prvostupňového správního rozhodnutí dne 13. 7. 2021 neposkytoval platební služby; toliko dne 12. 6. 2021 provedl platební transakci ve výši 10 000 EUR ve prospěch společnosti CRYSTAL FUTURE OÜ, reg. číslo 14198230, sídlem Pikk tn 7-5, 10123, Tallin linn, Harju maakond, Estonská republika. Uvedené skutečnosti vyplývaly i z obsahu správního spisu.
18. K žalobní obraně žalobce postavené na tvrzení, že nemohl poskytovat v rozhodném období platební služby, neboť se mu po vypovězení účtu nedařilo uzavřít nový účet ve zvláštním režimu kvůli neochotě bank; taktéž vlivem pandemie COVID-19; a nemožnosti cestovat, soud konstatuje, že se ztotožnil s jejím vypořádáním správními orgány (na stranách 2 až 3 žalobou napadeného rozhodnutí a na stranách 7 až 8 prvostupňového správního rozhodnutí), proto na něj soud pro stručnost odkazuje. Soud toliko zdůrazňuje, že žalobce sám tvrdil, že účet ve zvláštním režimu mu byl ze strany ING Bank N. V. vypovězen již v říjnu 2019. Správní orgány tak správně a logicky argumentovaly tím, že žalobce měl pro vyřešení situace s účtem dostatečný časový prostor, jak před vypuknutím pandemie COVID-19, (kdy ode dne zjištění, že mu byl vypovězen zvláštní účet, do vyhlášení nouzového stavu v souvislosti s pandemií COVID-19 dne 12. 3. 2020, uplynuly více než čtyři měsíce), tak i po vyhlášení tohoto nouzové stavu (kdy do uplynutí šestiměsíční doby, během které měl žalovaný možnost svou činnost obnovit, stále zbývaly téměř dva měsíce). Fakticky však měl žalovaný pro obnovu své činnosti mnohem delší časový horizont, jelikož svou činnost mohl obnovit ještě v průběhu správního řízení, a to nejpozději do vydání prvostupňového správního rozhodnutí dne 13. 7. 2021, tj. cca 20 měsíců. Žalovaná ve svém rozhodnutí správně poukázala na to, že cestování během pandemie COVID-19 nebylo mezi státy Evropské unie zamezeno, nýbrž v určitých časových obdobích bylo více, či méně omezeno. Navzdory namítané pandemii se žalobci podařilo dne 18. 5. 2021 uzavřít smlouvu o zřízení platebního účtu ve zvláštním režimu, a to u společnosti Industra Bank. Soud proto přisvědčuje závěru žalované, že včasné (či alespoň dřívější) zřízení si účtu ve zvláštním režimu nebylo v dané věci zapříčiněno vyšší mocí, když žalobce, pokud by na nastalou situaci vypovězení účtu reagoval bezodkladně anebo alespoň v přiměřené době, zajisté by mu byl účet založen dříve. Navíc i během pandemie COVID-19 byla zachována, byť s jistými restrikcemi, funkčnost institucí včetně bank a cestovních společností a na základě vyhlášených mimořádných opatření, která byla zákonným způsobem zveřejňována, se bylo možné nastalým situacím přizpůsobovat. Námitky žalobce tak soud posoudil jako zcela účelové.
19. K namítaným diskriminačním praktikám ze strany bankovních subjektů soud konstatuje, že toto tvrzení bylo žalobcem učiněno v obecné rovině a soud takovéto praktiky ze spisového materiálu nezjistil. Z doložených zpráv od bankovních subjektů oslovených žalobcem vyplynulo pouze to, že požadovaný produkt nenabízejí, nikoli že by mu odmítly produkt poskytnout, případně, z jakého důvodu by jej neposkytly.
20. Soud nevěšel ani na výtku žalobce, že během správního řízení začal znovu poskytovat platební služby. Touto platební službou, prokazující jím vykonávanou platební službu dle uděleného povolení ČNB totiž měla být platební služba provedená žalobcem dne 12. 6. 2021 ve prospěch společnosti CRYSTAL FUTURE OÜ, reg. číslo 14198230, sídlem Pikk tn 7-5,

10123, Tallin linn, Harju maakond, Estonská republika. Předně se jednalo jen o jednorázovou platební službu, která navíc ani nebyla poskytnuta v České republice. Soud shodně se správními orgány odkazuje na směrnici Evropského parlamentu a rady (EU) 2015/2366 ze dne 25. 11. 2015 o platebních službách na vnitřním trhu, o změně směrnice 2002/65/ES, 2009/110/ES, 2013/36/EU a nařízení (EU) č. 1093/2010 a o zrušení směrnice 2007/64/ES (dále směrnice PSD2) a na ustanovení § 58 zákona o platebních službách, z nichž vyplývá, že poskytovatelé platebních služeb malého rozsahu jsou oprávněni k poskytování platebních služeb pouze v domovském členském státě. V tomto řešeném případě tedy byla domovským členským státem Česká republika. Není pravdou, že by se správní orgány touto výtkou žalobce nezabývaly. Naopak řádně odůvodnily, proč tuto platební službu nelze považovat za platební službu poskytovanou dle uděleného povolení ČNB, a to na stranách 3 až 5 žalobou napadeného rozhodnutí a na straně 8 prvostupňového správního rozhodnutí; soud i v tomto případě na předmětné odůvodnění správních orgánů pro stručnost odkazuje. Soud pouze dodává, že citované právní předpisy i směrnice jsou obsahově souladné a stojí na jednotné zásadě, že poskytovatelé platebních služeb malého rozsahu nejsou na základě udělených povolení oprávněni poskytovat platební služby v ostatních členských státech EU. Soud taktéž dospěl k názoru, že žalobcem provedená platební transakce ze dne 12. 6. 2021 nevykazuje žádné vazby na Českou republiku, když navíc její plnění bylo prokazatelně poskytnuto estonské společnosti se sídlem v Estonsku a soud ověřil, že ve správním spise nebyly obsaženy žádné podklady, z nichž by vyplýval výkon podnikatelské činnosti žalobce a ani dotčené estonské společnosti v České republice.

21. Nedůvodnou soud shledal i námitku žalobce, v níž sporoval posouzení neexistence jeho majetkové struktury v České republice správními orgány, jelikož zde má kancelář, kde služby poskytuje. Správní orgány se zcela správně v rámci právního posouzení jednání žalobce neomezily toliko na pro rozhodnutí zásadní zjištění, zda žalobce po zákonem stanovenou dobu vykonával platební služby dle § 244 odst. 2 písm. g) zákona o platebním styku, nýbrž zohlednily i další skutečnosti, které měly podpůrnou vypovídací hodnotu ohledně výkonu podnikatelské činnosti žalobce v České republice. Jednou z těchto podpůrných skutečností byla právě i neexistence majetkové struktury žalobce v České republice. Nicméně správní orgány vzaly v potaz řadu dalších (ověřených) zjištění například, že platební účet, jímž žalobce činnost poskytuje, je veden v zahraničí; zástupce společnosti je občanem Ruské federace; do sbírky listin vedených veřejným rejstříkem nekládá účetní závěrky. Soud pak dává za pravdu správním orgánům, že veškerá tato zjištění v souhrnu zavdávají oprávněné pochybnosti o tom, zda (nečinný) žalobce za situace, kdy ani nemá vazby v České republice, má vůbec v úmyslu peněžní služby v České republice poskytovat. Na tomto závěru nemůže ničeho změnit ani tvrzení žalobce, že si pronajímá v České republice kancelář, kde vykonává činnost, což prokazoval nájemní smlouvou, fakturami za nájem a fotografiemi zařízení. Soud konstatuje, že i v případě, kdyby žalobce prokázal, že si zde pronajímá kancelář, není tato skutečnost způsobila sama o sobě prokázat vyvíjení předmětných peněžních služeb žalobcem.
22. Pokud žalobce namítal procesní pochybení správních orgánů, které měly zastavit řízení či vést (jiné) řízení, v němž mělo být prokazováno, zda žalobce platební služby poskytoval v souladu s uděleným povolením ČNB, soud i tyto námitky posoudil jako zcela nedůvodné. Předně soud konstatuje, že předmětem posuzovaného řízení je provozování platebních služeb po zákonem stanovenou dobu; tj. posuzování aktivity, resp. pasivity (nečinnosti) žalobce při výkonu práv plynoucích žalobci z uděleného povolení. Ze správního spisu ani z napadených rozhodnutí přitom nevyplývá, že by správní orgány v rámci daného řízení

hodnotily, zda (výsledek) jeho činnosti (platební služby) byly či nebyly provozovány v rozporu či v souladu s uděleným povolením. A jak shora uvedeno, v řízení bylo řádně zjištěno, že žalobce od října 2019 až do vydání prvostupňového rozhodnutí nevykonával platební služby, proto soud vyhodnotil výtku žalobce, že správní řízení mělo být zastaveno, neboť žalobce započal vyvíjet platební služby, za nedůvodnou.

23. Soud odmítá i námitku žalobce, že se správní orgány nesprávně soustředily jen na prokázání neuskutečnění platebních služeb. Naopak správní orgány vzaly v potaz širokou škálu okolností (viz odstavec 21 rozsudku), jež ve svém souhrnu vytvořily ucelený obraz o činnosti, resp. nečinnosti žalobce v platebních službách realizovaných za rozhodné období v České republice. Žalobou napadené rozhodnutí tak má soud za vydané v souladu se zákonem. Soud žádné žalobcem v obecné rovině tvrzené porušení zásad dle § 2 odst. 1, 2, 4 správního řádu neshledal. Toliko závěrem soud zdůrazňuje, že veřejný zájem je v dané věci spatřován v odnětí povolení k poskytování platebních služeb malého rozsahu u společností, které toto povolení nevyužívají, a to jednak z důvodu, aby nevázaly kapacity dozorového orgánu, a zároveň, aby byla zachována větší míra ochrany spotřebitelů a jiných účastníků trhu, který byl právě žalobou napadeným rozhodnutím zachován.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

24. S ohledem na výše uvedené soud nedůvodnou žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
25. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve věci samé úspěšný a úspěšné žalované prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Kasační stížnost dle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. není přípustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 27. dubna 2023

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem provedla: S. K.